

הסכים היהודי וקיבל.

להכניס הרבה רווחים, הוֹרֵעֶתָק. והנה באמצע המשאומתן בא אליו שליח מאת האדמו"ר מללוב שמבקש להיכנס אליו. מיד הפסיק את הדיון עם הסוחרים, ביקש סליחתם, ונחפז אל הרבי. בבואו דיבר עמו האדמו"ר מה שדיבר והמתיקו סודשיח ביניהם. כשסיים, שאל רבי שלמה את עצתו בענין העיסקא, אם כדאי לעשותה או לאו. אמר לו: "בינתיים אל תעשה מעשה, כיון שעוד לא התפללתי ערבית, ובטרם אתפלל "ותקננו בעצה טובה מלפניך" לא אוכל להשיבך תשובה מוחלטת... מוטב היכנס אלי בבוקר..."

למחרת בא רבי שלמה אל האדמו"ר לשמוע את תשובתו. אמר לו: "שקלתי את הענין מכל צד ודעתי לשלילה מוחלטת". קיבל רבי שלמה את התשובה כהווייתה, חזר אל מכריו הסוחרים והודיע להם, שאינו נכנס שותף בעסק שהציעו לו. ליגלגו עליו: "הרי זו עיסקת פז, הרווחים כבר מונחים בכיס..." אך הוא לא חשב אף רגע לפעול אחרת מכפי שיעץ לו הצדיק. אף כשהתברר במרוצת הזמן, שהעסקים הללו פורחים ממש, והסוחרים שביקשו לצרף אותו אליהם כשותף גורפים עושר ועושים חיל בכספם, לא עשה הדבר עליו שום רושם, והגיב בחיוך: "אפילו שמץ של חרטה אין בלבי, על שלא השתתפתי עמהם, אם הצדיק ייעצני ככה משמע שאין זה בשבילי..."

שומר אמונים לבית סוכאטשוב

אחרי הסתלקות רבו ה"אבני נזר" זצ"ל, י"א באדר שנת תר"ע, התקשר רבי שלמה תוך התבטלות גמורה אל בנו האדמו"ר רבי שמואל זצ"ל, בעל "שם משמואל", שמילא את מקומו והנהיג בקדושה ובטהרה את עדת חסידי סוכאטשוב בס"ז השנים הבאות.

מסופר: כאשר נכנס אצל ה"שם משמואל" פעם ראשונה, אחרי שהתחיל לנהוג נשיאותו ברמה, שאל אותו הרבי: "אמור, ר' שלמה, מה למדת אצל אבא?" ורבי שלמה השיב: "לא למדתי מאומה! הרבי זכרוננו לברכה תבע מאתנו שני דברים קשים ביותר, אמת, והכנעה, מי יכול להעיד על עצמו שרכש שני קנינים הללו?! כל מה שנשאר בידי הוא שלכל הפחות את השקר שנאתי".

הגיב ה"שם משמואל" ואמר לו: "אם כן, הרי היית תלמיד מעולה..."

ואמנם כן: כל יודעיו ומכיריו של רבי שלמה היו מתפעלים תמיד ממדת האמת שהצטיין בה להפליא. בחוג בני המשפחה מספרים, כי פעם אחת בא אליו קרוב וביקש ממנו לשמש "טוען" בעדו בדין-תורה שיש לו עם פלוני. אך כאשר שמע רבי שלמה את פרטי הענין ונוכח לראות

התעניין רבי שלמה ושאל את האיש: מהיכן מר? השיבו: "מראדין" התרגש ושאל שנית: האם יאבה לגלות לי את שמו? ונענה בפשטות: "ישראל מאיר הכהן". עכשיו נתחוויר לרבי שלמה מה זכות נתגלגלה לידו: הלא זה ה"חפץ חיים" הקדוש, ששמעו הולך מסוף העולם היהודי ועד סופו. מיד נתמלא חרדת קודש והתבטא רבי שלמה, שמיד כשהבין מי עומד לפניו, דיבר כבר אליו בשפה אחרת ("דמאלסט, האב איך שוין גור אנדערש גירעט מיט עיהם")... ושקעו בשיחה ממושכת, בחידושי תורה, שיחה שנמשכה שעות ארוכות בתוך הלילה. והיה רבי שלמה אומר בחיוך: "הרבה זמן לא יכולנו לישון באותו לילה..."

לפני פרידתם ביקש רבי שלמה מה"חפץ חיים" זצ"ל שיברכהו. אמר לו ה"חפץ חיים" – רואה אני בך שאתה אוהב ישראל אמיתי, ויש לך לב מבין לעזור לאחרים, ובזכות זה יהיה לך אריכות ימים, ואכן הפליג רבי שלמה וחי שנים ארוכות, בדיוק כמנין שנות חייו של ה"חפץ חיים" גופו – שניהם נפטרו בשנות התשעים וחמש לחייהם.

מתאבק בעפר רגלי חכמים

בהערצה רבה התייחס רבי שלמה לכל צדיקי דורו וגאונים, מכל חוג זרם או עדה, והיה יונק חיות דקדושה ולומד ארחות חיים מכל אחד מאצילי ישראל שנודמן למחיצתו – מבלי לראות בכך סתירה כלשהי לדביקותו ברבותיו מבית סוכאטשוב. אדם המבין בטיב פנינים ומרגליות, יודע היטב שלא הרי זו כהרי זו, לכל אבן טובה יש גוון וייחוד בפני עצמו, אבל יקרת כולם אינה מוטלת בספק.

במסעותיו לרגל פרנסתו הספיק להכיר את רובם של צדיקי פולין ורוסיה המפורסמים בתקופתו. פרק מיוחד הוא הקשר הנפשי שלו עם האדמו"רים מדרומסק, קשר שנמשך מבית אבא, וכמה פעמים נסע לשבתות וי"ט אצל בעל "חסד לאברהם" זצ"ל, וסיפר הרבה על הנסיעות הללו. כן היה מקורב ומסתופף בצל גדולי התורה והאדמו"רים שהתגוררו בעירו סוסנוביץ' גופה. חיבה יתירה נודעה לו מן האדמו"ר מללוב רבי אברהם בצלאל נתן נטע בידרמן זצ"ל (המכונה "רבי אלטר", דודו של האדמו"ר מללוב רבי משה מרדכי זצ"ל שהתגורר בסוף ימיו בבני ברק), שהיה אנוס לירד מירושלים לפולין, והתגורר כעשרים שנה בסוסנוביץ', והבריות קראו אותו בשם "הצדיק הירושלמי". רבי שלמה ז"ל תמכו הרבה בצדקת פזרונו ונחשב לאיש סודר.

פעם אחת ארע שנכנסו אצלו סוחרים אחדים ממכריו, והציעו לו שיכנס שותף עמהם בעיסקא גדולה, האמורה